

Josep Plandiura, treballador de l'art

Des de fa unes quantes setmanes, un dels més destacats escultors catalans del ferro, Josep Plandiura, treballa a Parets del Vallès. Ho fa a la masia de Can Serra, on té el taller, acompanyat de la també escultora Marta Chinchilla. Plandiura, nascut a Taradell el 1943, va fundar el 1988 el Centre d'Art Contemporani La Rectoria a Sant Pere de Vilamajor, un espai multidisciplinari on transformava el ferro en art. Però Josep Plandiura ha decidit ubicar-se a Can Serra pel clima i perquè el lloc obert on es troba li va molt bé per la seva feina.

M'agrada...

Els espais oberts i el Montseny.
La vida social, tot i que als artistes se'ns consideri individualistes.
Gaudeixo amb la feina, cosa que altres no

No m'agrada...

La fama, en el sentit de triomfar com a artista.
Les enveges.

"Sóc feliç treballant com a escultor del ferro. Sóc feliç amb la feina que faig"

Com és que va decidir venir a treballar a Parets?

De tant en tant s'ha de canviar d'aires. Jo ara visc a Barcelona i tinc Parets més a prop que no pas Sant Pere de Vilamajor. L'espai que tinc davant, tan ampli, és molt necessari per al meu treball, perquè és obert i hi ha molt silenci. A la part de darrere del taller també hi ha un altre camp molt gran, que ara obriré per aprofitar tot aquest espai obert. Sóc feliç treballant com a escultor del ferro. T'ho repetiré tantes vegades com vulguis. Sóc feliç amb la feina que faig. En aquest sentit, també m'agrada triar la ubicació per ser feliç treballant. I a Can Serra de Parets hi estem molt a gust.

Es pot guanyar la vida un escultor?

Jo me l'he guanyat fins ara. He viscut temporades millors i pitjors, però sempre he tingut feina. Dins el món de l'art, hi ha l'artista que pensa que ha de triomfar i arribar a les galeries d'art i veure's als mitjans de comunicació. Però jo no hi he cregut mai. Jo em considero més treballador de l'art que no el concepte d'artista.

Diuen de vostè, però, que és un artista que ha creat escola...

No ho sé. He fet molts cursos i he tingut diversos alumnes. Tot i això, el meu fort és l'obra pública. M'agrada treballar petites peces, però m'agraden les obres de grans dimensions. Diuen que sóc dels que més obra pública té a Catalunya. Tinc obres al Museu Diocesà de Barcelona, al Teatre Auditori de Granollers... Però tinc obres meves a Santa Maria de Palautordera, Agüimes (les Canàries), Jarque (Aragó), Cognac (França), Syracuse (Estats Units) o a San Juan de Puerto Rico.

Amb vostè hi treballa Marta Chinchilla...

Sí, ja fa més de setze anys. Ella és llicenciada en Belles Arts i ens entenem molt bé. Intentem que cada peça que fem sigui especial i diferent de la resta. Fem unes obres molt atemporals i es nota que gaudim treballant amb l'escultura.

Quina és la seva darrera obra?

Les portes del Montseny, una obra pública que vaig presentar en un parc de Sant Celoni. El Montseny és un massís que me'l sento molt meu, perquè sóc de Taradell, de l'altra banda del massís, i, de jove, en època franquista, havíem anat a molts aplecs reivindicatius amb les JOC al Matagalls.

